

A temetés

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 38. szám, 2019. szeptember 20.

Szédültem. Közben Mamát láttam mindenütt. Nem láttam, éreztem. Nem emlékszem arra, hogy sírtam-e, bár a lányom valamikor felém nyújtott egy zsebkendőt, amit elvettem tőle. Letörölni az arcunkról fél liter unicumot, öt üveg sört, a félelmet és a félöntudatlanságot. Tudtuk, hogy ez bármikor bekövetkezhet, hisz Mama leukémiás volt, két évvel korábban, 80 éves korában diagnosztizálták nála. Mégsem akartunk gondolni arra, hogy meghalhat, vagy ha gondoltunk is rá, nem akartuk elképzelni, hogy mindez ránk nézve milyen következményekkel jár. Mindannyian meghaltunk. A testvéreimmel nem beszélgettem erről, de tudtam, hogy ugyanezt gondolják. Nem gondolták, éltek. Már egyikünk sem az volt, aki korábban, elveszítettük magunk; hallod és látod, ami volt, de ez már nem igaz, már sohasem lesz igaz, pedig valamikor benne éltünk: játszani, vidámnak és tehetségesnek lenni, akkor is, ha nem vagyunk azok, a tehetség nem képesség, hanem akarat, dicsőség a jóakarató embereknek. Mackóra öltönyt húzni, kapcát cipőbe gyúrni, kinevetni a világot, mindent és mindenkit, közben a Mindenhatóra gondolni, a Lélekre, a Fiúra és Johann Sebastian Bachra. Aztán megint viccelődni. Hány temetésen énekelte a *Mentsd meg, Uram, a lelkét az örök kárhozattól!* Most meg itt ültünk a fekete terítővel leterített asztalka előtt.

Mi és a nincs.